

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ: ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ.

Εάν προσέξει ο σύγχρονος διανοητής άνθρωπος, εάν προσέξει κάποιους σημερινούς διανοούμενους, θά παρατηρήσει ότι μέσα από τήν κοπιαστική διανοητική εργασία τους, έχουν και **ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ**. Εκείνες λοιπόν τīs όμολογίες, έρχονται ως ζωγραφιές, νά χρωματίσουν, ως πνευματικά χρώματα κάποιου ζωγράφου, τό πώς βλέπει τόν κόσμο, μέσα από τούς συνεχόμενους πολέμους των (βλέπε ο Άόρατος πόλεμος αγίου Νικοδημου).

Οί πατροπαράδοτες αρχές τής οικογένειας, οί οικογένειες ποῦ πίστευαν πρώτα σέ Θεό, καί έπειτα σέ πατρίδα, βλέπουμε **ότι πολλές φορές δέν μένουν χωρίς αντίκτυπο στά παιδιά τους, είναι ως Θεϊο κήρυγμα, πολλές φορές καί ως ισόβαθμο τών καλών ιερέων μας στίς Εκκλησιές μας**. Οικογένειες φτωχές, αλλά τίμιες, μέ ιδανικά καί όράματα για τά παιδιά τους.

Γιάννης Πουλόπουλος : Στη φτωχιά μας την αυλή.

<https://www.youtube.com/watch?v=LCrINqCmYok>

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΗΣ: Τά παιδικά μου χρόνια έχουν πολύ μεγάλη σημασία, όπως για κάθε άνθρωπο, διότι εκεί δομείται ο χαρακτήρας μας, ή ταυτότητά μας. **Ζούσα σέ μία οικογένεια, όπου ο πατέρας είχε μία**

ἀπίθανη ἀφηγηματική ικανότητα καί μου ἄρεσε νά τον ἀκούω νά διηγείται. Ἐδιηγῆτο εἴτε τους μύθους τοῦ Αἰσώπου, εἴτε ἱστορίες ἀπό την ἱστορία, εἴτε τίς ἱστορίες τίς δικές του, τίς ὅποιες μεταφέρω μαζί μου ὡς διδακτικό ὑλικό, ὡς τρόπο καί περιβάλλον ζωῆς ποῦ μέ ἀκολουθεῖ. Δέν θυμᾶμαι νά μου εἶχαν πεῖ παραμῦθι στό σπίτι,- ἴσως γιατί ἦταν μεγάλοι ὅταν γεννήθηκα καί βαριόντουσαν. Θυμᾶμαι πάρα πολύ ὅμως αὐτές τίς ἱστορίες Ὁ πατέρας μου εἶχε ζήσει πολλά χρόνια στό ἐξωτερικό, σέ Ἀμερική καί Εὐρώπη, μέ πολλές καί ποικίλες δραστηριότητες, -ἀπό τήν ἐργασία του ἕως ἐθελοντής σέ πολέμους, σέ ζητήματα ποῦ εἶχαν νά κάνουν μέ εἰδικώτερα ἐνδιαφέροντά του, ὅπως ἡ ζωγραφική καί ἡ φωτογραφία. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀνήκε στήν κατηγορία τοῦ Ἑλληνα ποῦ ψάχνει καί ψάχνεται. Ἐνα βαθιά πολιτικό ἄτομο, τό ὅποιο ὅμως δέν μιλοῦσε μέ κανέναν πολιτικά, μιλοῦσε μόνον μέ τόν ἑαυτό του καί μέ μένα, ποῦ εἶχα τήν ὑπομονή νά τόν ἀκούω καί αὐτό ἦταν ἕνα ὑλικό ὑποδομῆς.

ΠΗΓΗ: [ΑΤΤΙΚΑ ΝΕΑ: Γιώργος Κοντογιώργης> Ο ιδανικός ηγέτης για ένα κόμμα που θα μπορούσε να αναγεννήσει την Ελλάδα](http://attikanea.blogspot.gr)attikanea.blogspot.gr

ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: «ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ.»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΗΣ: «Ἡ καθολική ἐκκλησία συγκροτεῖται σέ σύστημα κοσμικῆς δεσποτείας ποῦ ἐξουσιάζει ἐξουθενωτικά τόν ἄνθρωπο, μεταβάλλει τόν Θεό σέ τιμωρό καί ὄχι σέ φίλο, ὅπως ἀκριβῶς καί στόν ἰουδαϊσμό. Αὐτή ἡ διαφορά εἶναι ποῦ φέρνει τήν ἱστορική ὀρθοδοξία πολύ μπροστά ἀπό τίς ἄλλες ἐκδοχές τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ὅποιες ὀπισθοδρόμησαν λόγω τῆς δεσποτικῆς

παρέκκλισης τῶν κοινωνιῶν τους ἀπό τόν ἑλληνικό τρόπο τοῦ βίου. Ὡστε, ὁ ἑλληνικός τρόπος τοῦ θρησκευέσθαι ὀρίζεται ἀπό τό κοινωνεῖν ἐν ἐκκλησίᾳ (ἡ ἔννοια τοῦ δήμου τῶν πιστῶν) καί ὄχι ἀπό ἓνα σύστημα ἱερατείου, ποῦ λειτουργεῖ ὡς δεσπότης ἐπί τῆς κοινωνίας.»

ΠΗΓΗ: ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ : ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΗΣ - Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ, Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΥΣ. ellinikoskoinotismos.blogspot.gr

ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ : Συμβουλή σέ ἱεροσπουδαστές.

Ἐπίσκοποι καί Ὅχι δεσποτάδες.

«Νά φροντίσετε νά γίνετε ἱερεῖς καί ὄχι παπάδες. Νά γίνετε ἐπίσκοποι καί ὄχι δεσποτάδες. Γιατί ἄλλο πράγμα εἶναι ὁ παπάς καί ἄλλο ὁ ἱερέας, ὅπως ἄλλο δεσπότης καί ἄλλο ἐπίσκοπος.»

ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ “ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ”

«ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ»

16 Δεκεμβρίου 2015 σε [ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ](#), [ΝΕΟΤΗΤΑ](#), [ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ](#)

ἀρχιμ. Γερβάσιου Ἰ. Ραπτόπουλου

Σκέπτεσθε τοὺς γονεῖς σας; Κάποιος ρώτησε μία Μάνα: «Τί σοῦ στοίχισαν τὰ παιδιά σου;». Καὶ ἡ Μάνα τοῦ ἀποκρίθηκε: «Στοίχισαν πόνος καὶ προσπάθεια. Κόπο καὶ ἀνησυχία. Μόχθο καὶ καθημερινὴ δουλειὰ στὸν πατέρα τους. Ὑπομονὴ καὶ εὐθύνη. Ὁδηγίες καὶ νουθεσίες. Ἀγάπη καὶ ἀγωνία. Προσευχές καὶ δεήσεις». Αὐτὰ στοιχίζουν τὰ παιδιά στοὺς γονεῖς. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλά. Τόσο πολλά, πὺ καμμιὰ πένα στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ τὰ χαράξει πάνω στὸ χαρτί. Νὰ γιατί ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς, παιδιά, καὶ κάνω τούτη τὴν ἐρώτηση: Παιδιά, σκέπτεσθε τοὺς γονεῖς σας; Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐρώτηση; Σημαίνει αὐτὰ πὺ θὰ σᾶς γράψω παρακάτω. Καὶ θὰ σᾶς γράψω ὄχι λόγια, ἀλλὰ παραδείγματα. Παραδείγματα παιδιῶν, πὺ σκέπτονταν πάντα τοὺς γονεῖς τους. Νὰ τί θέλω νὰ πῶ:

Νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς σας.

Ἐστερα ἀπὸ τὸν Θεό, πὺ πρέπει νὰ εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἀπέραντη ἀγάπη σας, νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς σας. Νὰ ἀγαπᾶτε τὸν Πατέρα σας καὶ τὴ Μάνα σας. Νὰ τοὺς ἀγαπᾶτε σὰν τὸν Αἰνεῖα τῆς Τροίας.

Θυμάστε τὸ περιστατικό; Πρὶν ἢ Τροία παραδοθεῖ στὴ φωτιά, οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν προθεσμία στοὺς Τρῶες νὰ φύγουν ὅλοι ἀπὸ τὴν πόλη παίρνοντας μαζί τους ὅ,τι ὁ καθένας θεωροῦσε σὰν τὸ πιὸ πολύτιμο πράγμα. Τότε οἱ Ἕλληνες εἶδαν μία σκηνὴ πὺ τοὺς συγκλόνησε. Τὶ

εἶδαν; Εἶδαν τὸν νεαρὸ Αἰνεΐα νὰ περνᾷ τὴν πύλη τῆς Τροίας ἔχοντας τοὺς ὤμους του τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν. Συγκινημένος ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἐπέτρεψε στὸν θαυμαστὸ νεαρὸ Τρῶα νὰ ξαναγυρίσει στὴν πόλη καὶ νὰ πάρει καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμο ἤθελε. Γύρισε ὁ Αἰνεΐας στὴν Τροία καὶ σὲ λίγο περνοῦσε τὴν Πύλη τῶν τειχῶν βαστάζοντας στοὺς ὤμους του τοὺς δύο γέροντες γονεῖς του, ποὺ ἦταν παράλυτοι καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ περπατήσουν. Ἦταν ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχε, ὕστερα ἀπὸ τοὺς θεοὺς. Αὐτὴ ἡ δευτέρη σκηνὴ συγκίνησε πιὸ πολὺ τοὺς Ἑλληνες. Καὶ ἐπέτρεψαν στὸ ὑπέροχο αὐτὸ παιδί νὰ γυρίσει καὶ πάλι στὴν πόλη καὶ νὰ πάρει ὅ,τι ἄλλο εἶχε.

Παιδιά! Ἔτσι νὰ ἀξιολογεῖτε τὴν ἀγάπη σας. Καὶ σὲ τέτοιο βαθμὸ. Σὰν τὸν Αἰνεΐα. Πρῶτα ἡ ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ ἔπειτα ἡ ἀγάπη στοὺς γονεῖς. Γιατί, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Χριστός, «**ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἐστὶ μου ἄξιος**» (Ματθ. 1, 37). Ὅποιος ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα περισσότερο ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν λογίζεται ἄξιος Χριστιανός.

Παιδιά! Ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς σας. Ἀγαπᾶτε τοὺς εἰλικρινά. Ἄδολα. Χωρὶς ἀνταλλάγματα. Μὲ ὅλη σας τὴν καρδιά. Νὰ πῶς: Μία μάνα θὰ ξεκινοῦσε γιὰ ἓνα μακρινὸ ταξίδι. Τὰ τρία τῆς παιδιὰ ἔτρεξαν καὶ τῆς πρόσφεραν τὰ δῶρα τους. Τὸ πρῶτο τῆς πρόσφερε μία μαρμάρινη πλάκα μὲ σκαλισμένο πάνω στὴν πλάκα τὸ ὄνομά της. Τὸ δεύτερο τῆς πρόσφερε μία ἀνθοδέσμη μὲ σπάνια μυρωδάτα λουλούδια. Τὸ τρίτο παιδί δὲν τῆς πρόσφερε τίποτε. Τῆς εἶπε ὁμως τὰ ἐξῆς λόγια: «Μητέρα, δὲν ἔχω μαρμάρινη πλάκα. Δὲν ἔχω ἀνθοδέσμη. Ἔχω ὁμως καρδιά. Σ' αὐτὴν χάραξα τὸ ὄνομά Σου. Αὐτὴ ἡ καρδιά μου, Μητέρα, γεμάτη ἀγάπη, θὰ σὲ συνοδεύει, ὅπου θὰ ταξιδεύεις καὶ θὰ σὲ παραστέκεται, ὅπου κι ἂν σταθεῖς». Παιδιά! Ἡ μεγαλύτερη προσφορὰ στοὺς γονεῖς σᾶς εἶναι ἡ ἀγάπη. Χωρὶς τὴν καρδιά κάθε ἄλλη προσφορὰ εἶναι πολὺ μικρὴ. Ἐλάχιστη.

Νὰ τιμᾶτε τοὺς γονεῖς σας.

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφῆς καὶ κατηγορηματικὴ. Τὴν σημειῶνω: **«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου»** (Ἐξοδ. Κ, 12). Κι αὐτὴ ἡ ἐντολὴ πρέπει νὰ γίνῃ βίωμά σας. Νὰ τιμᾶτε τὸν Πατέρα σας. Νὰ τιμᾶτε τὴν Μάνα σας. Νὰ τοὺς τιμᾶτε, ὅπως τοὺς ταιριάζει. Ὅπως τοὺς ἀξίζει. Καὶ νὰ θυμάστε τοῦτο: Κάθε προκοπὴ σας σ' αὐτοὺς ὀφείλεται. Ὅσα παιδιά πρόκοψαν στὴ ζωὴ τοὺς τὸ ὁμολόγησαν αὐτό. Καὶ τοὺς ἀπέδωσαν τὴν ἀνάλογη τιμὴ. Ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν εἶπε: «Πᾶν ὅτι εἶμαι τὸ ὀφείλω στὴ μητέρα μου». Θυμάστε τὰ παιδιά τοῦ Διαγόρα ἀπὸ τὴν Ρόδο; Τὰ σημειῶνω: Δημάγετος, Ἀκουσίλαος, Δωριέας. Αὐτὰ τὰ τρία ὑπέροχα παιδιά, ὅταν νίκησαν στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, τίμησαν τὸν πατέρα τοὺς κατὰ τρόπο ποὺ συγκίνησε ὅλο τὸν κόσμον ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ στάδιο τῆς Ὀλυμπίας. Μόλις ἡ Ἐπιτροπὴ στεφάνωσε τὰ τρία αὐτὰ παιδιά, ἔτρεξαν ἀμέσως στὴν κερκίδα, ὅπου καθόταν ὁ ἀσπρομάλλης πατέρας τους. Καὶ τί ἔκαναν; Τί ἔκαναν! Παρακολουθήστε. Ἐβγαλαν τὰ στεφάνια ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ τὰ φόρεσαν στὸ κεφάλι τοῦ πατέρα τους. Ὅστερα τὸν ἔπιασαν, τὸν σήκωσαν πάνω τους ὤμους τους καὶ τὸν περιέφεραν ὀλόγυρα στὸ στάδιο.

Σκηνὴ συγκλονιστικὴ. Ὅλοι οἱ θεατὲς σηκώθηκαν ὄρθιοι. Ὅλοι ζητωκραύγαζαν. Ὅλοι ἔκλαιγαν ἀπὸ συγκίνηση. Καὶ ὅλοι ἔρραιναν τὸν πατέρα καὶ τοὺς τρεῖς γιούς του μὲ λουλούδια καὶ δαφνόφυλλα. Καὶ ἀκολούθησε ἄλλη σκηνή, τὸ ἴδιο συγκινητικὴ. Ἐνας Σπαρτιάτης, συγκινημένος βαθύτατα, τὴν στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τοῦ ὀδαφνοστεφανωμένου Διαγόρα, πάνω στοὺς ὤμους τῶν παιδιῶν του, φώναξε μὲ ὅλη τὴν δύναμή του: «Διαγόρα! Πέθανε πιά τώρα!». Καὶ ἔτσι ἔγινε. Ὁ Γέροντας Διαγόρας δὲν ἄντεξε. Ἐγειρε στοὺς ὤμους τῶν παιδιῶν του καὶ ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του, εὐτυχισμένος ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη τιμὴ ποὺ τοῦ πρόσφεραν τὰ παιδιά του!

Άλλο, πάλι παιδί, ο Κορίνθιος Έφηβος, μόλις στεφανώθηκε ολυμπιονίκης, έτρεχε όσο μπορούσε πιο γρήγορα, για να φέρει την μεγάλη νίκη στην άρρωστη μητέρα του, την Ένάρετη. Δέν την πρόφτασε όμως ζωντανή. Έκλαψε πολύ ο ολυμπιονίκης γιός της. Έκλαψε, γιατί δέν μπόρεσε να δώσει την χαρά της νίκης στην Μάνα του. Ωστόσο έκανε το έξης, για το οποίο έκλαψαν όλοι. Τί έκανε; Με το στεφάνι του στεφάνωσε τα μαλλιά της νεκρής και με λυγμούς είπε: *«Μητέρα συγχώρεσε με πού δέν μπόρεσα να τρέξω πιο γρήγορα. Σου έφερα την μεγάλη νίκη. Μα ο θάνατος τρέχει πιο γρήγορα από τους θνητούς, πού ούτε οί ολυμπιονίκες μπορούν να παραβγούν μαζί του. Σε πήρε πριν προλάβεις να χαρείς την δική μου χαρά. Μα πάρε την, καλή μου Μητέρα, ως είσαι και νεκρή. Είναι δική σου...»*.

Παιδιά! Τιμήστε τους γονείς σας όσο ζούν. Τιμήστε τους και νεκρούς.

Να σέβεστε τους γονείς σας. Να σέβεστε τους γονείς σας πάντα. Ακόμη κι όταν κάνουν λάθη. Όποια λάθη κι αν κάνουν, δέν παύουν να είναι γονείς σας. Θυμάσθε τον Νώε; Ο δίκαιος και ένάρετος Νώε «έπιεν εκ του οίνου και έμεθύσθη» (Γενέσ. 9,21). Ο Νώε μέθυσε. Κι ύστερα γυμνώθηκε. Το ένα του παιδί, ο Χάμ, ασέβησε στον πατέρα του,. Διαπόμπευσε την παρεκτροπή του πατέρα του. Τα δύο άλλα όμως παιδιά, Σήμ και Ιάφθε, έδειξαν σεβασμό στο γεννήτορά τους. Τί έκαναν; Πήραν ένα ρούχο και περπατώντας με τις πλάτες τους γυρισμένες προς τον πατέρα, για να μη δούν την γύμνωσή του, πέτυχαν και τον σκέπασαν. Άξια παιδιά. Παράδειγμα στους αιώνες για τα παιδιά του κόσμου. Κανένα λάθος των γονέων σας δέν πρέπει να σταθει ίκανο να μειώσει το σεβασμό προς τους γονείς. Ακόμα κι αν σας πιέζουν να το κάνετε οί πιο ισχυροί της γής. Η Μάνα του Μ. Αλέξανδρου, ή Ολυμπιάδα, ήταν δύστροπη γυναίκα. Ανακατευόταν πάντα στις υποθέσεις της χώρας. Ωστόσο, ο εξαίρετος γιός της ποτέ δέν ασέβησε στην Μάνα του. Ποτέ δέν την λύπησε. Ποτέ δέν της είπε πικρό λόγο. Πάντα της φερόταν με ύπομονή. Πάντα με

γλυκύτητα. Κάποτε ὁ Ἀντίπατρος, ἐπιστήθιος φίλος του, τοῦ ἔγραψε καὶ τοῦ συνέστησε νὰ δώσει τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία μὲ τὴν Μάνα του. Ἀλλὰ ὁ ὑπέροχος γιὸς τῆς Ὀλυμπιάδας τοῦ ἀπάντησε: «Ἀντίπατρε! Ἐνα δάκρυ μίας Μάνας μπορεῖ νὰ σβῆσει δέκα χιλιάδες γράμματα σὰν αὐτό». Κι ἂν οἱ γονεῖς συνεχίζουν νὰ παρεκτρέπονται; Καὶ τότε σεβασμό; Καὶ τότε. Καὶ πάντα. Καὶ ἔχοντας αὐτὸν τὸν σεβασμό, μπορεῖτε νὰ κάνετε αὐτὸ πού ἔκανε μία νέα γιὰ τὸν μέθυσο πατέρα της. Ἦταν νύχτα. Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἀσταμάτητα. Ὁ ἀέρας ξερίζωνε δένδρα. Τὰ κύματα βουνὰ στὴν θάλασσα. Ὁ πατέρας της γύριζε ἀπὸ τὸ διπλανὸ νησί μὲ μία βάρκα. Καὶ γύριζε, ὅπως πάντα, μεθυσμένος. Ἡ κόρη του ἀψηφᾷ τὸν κίνδυνο καὶ μὲ ἕνα φανάρι στὰ χέρια κατεβαίνει στὴν θάλασσα. Σηκώνει ψηλὰ τὸ φανάρι νὰ τὸ δεῖ ὁ πατέρας της καί, μὲ ὅλη της τὴν δύναμη φωνάζει: «**Πατέρα, ἔλα, ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ δρόμος**». Ἡ δυνατὴ φωνὴ συνέφερε τὸν μεθυσμένο πατέρα, πού πάλευε μὲ τὰ κύματα. Βγῆκε σῶος. Ἀλλὰ ἡ κόρη του δὲν ζοῦσε πιά. Τὴν βρῆκε στὸ δρόμο παγωμένη.

Ἡ θυσία τῆς σημάδεψε μία νέα ζωὴ γιὰ τὸν πατέρα της. Ζωὴ μὲ ἐγκράτεια, ἀρετὴ καὶ ἀγιασμό.

Παιδιά! Ἄν χρειασθεῖ, θυσιαστεῖτε κι ἐσεῖς γιὰ τοὺς γονεῖς σας. Σὰν τὴν ἡρωίδα κόρη τοῦ μέθυσου πατέρα. Νὰ προπέμπετε τοὺς γονεῖς σας. Οἱ γονεῖς σας, σὰν πρεσβύτεροι, κατὰ κανόνα, φεύγουν πρῶτοι ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη τούτη ζωὴ. Μὴν ἀμελήσετε νὰ βρίσκετε κοντὰ τους στὶς στερνὲς ὥρες τῆς ζωῆς τους. Ὅπου κι ἂν εἴστε, νὰ σπεύσετε κοντὰ τους. Κι ἂν ἀκόμη βρίσκεστε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς, σὰν ἄλλοι ἀπόστολοι «συναθροισθέντες» κοντὰ τους, «κηδεύσατε» τὰ σώματά τους. Καὶ μὲ ὅλες τὶς τιμές. Σεῖς νὰ τοὺς κλείσετε τὰ μάτια. Σεῖς, τὰ παιδιά τους. Ὅχι ἄλλοι. Διαβάστε τί γράφει ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος γιὰ τὴν Μητέρα του, τὴν Μόνικα. Διαβάστε καὶ διδαχθεῖτε. «... Ἡ θρησκευτικὴ ἐκείνη ψυχὴ ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὸ σῶμα της. Ἐκλείσα τὰ μάτια της. Τὴν καρδιά μου τὴν ἔσχισε ὀξύτατη ὀδύνη. Ἦταν ἔτοιμη νὰ ξεσπάσει σὲ χεῖμαρρο

δακρύων...». Ἔτσι νὰ προπέμπετε καὶ σεῖς τοὺς γονεῖς σας. Σὰν τὸν ἱερό Αὐγουστῖνο. Καὶ μὴν παύσετε ποτὲ νὰ ἐπισκέπτεσθε συχνὰ τὸν τάφο τους. Ἐνα κερί, μία δέηση, τὰ περιμένουν πάντα οἱ γονεῖς σας. Δέηση γιὰ τὶς ψυχές τους. Ἔτσι, ὅπως ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία μας. Ὅταν στὶς 21 Φεβρουαρίου 1913 ἔπεσαν τὰ Γιάννενα, ἓνας Ἡπειρώτης νέος, πὸν πολέμησε μὲ τὸν Ἑλληνικὸ στρατὸ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πόλεως, ἔτρεξε στὸν τάφο τοῦ πατέρα του, ἔσκυψε, φίλησε τὸν τάφο καὶ μὲ δάκρυα φώναξε: *«Πατέρα! Ξύπνα! Τὰ Γιάννενα εἶναι, ἐπιτέλους, ἐλεύθερα»*.

Ἀγαπητὰ παιδιά,

Ὅσα ἔχετε ἀκόμη τοὺς γονεῖς σας, δεῖξτε τους ὅλη σας τὴν ἀγάπη. Τίποτα ἄς μὴ σταθεῖ ἱκανὸ νὰ λιγοστέψει τὴν ἀγάπη σας σ' αὐτούς. Τίποτα. Οὔτε πράγμα. Οὔτε ἀξίωμα. Οὔτε ἐργασία. Οὔτε πρόσωπο. Εἶπαμε, τίποτα. Τιμῆστε τους μὲ ὅποιον τρόπο τοὺς ταιριάζει. Σεβαστεῖτε τους. Καὶ ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα, σεῖς νὰ τοὺς κλείσετε τὰ μάτια. Ὅσα, πάλι, παιδιά δὲν ἔχετε πιά τοὺς γονεῖς σας, μὴν παύσετε νὰ ἐπισκέπτεσθε τὸν τάφο τους. Σᾶς περιμένουν. Καὶ θὰ σᾶς περιμένουν πάντα. Μέχρι πὸν καὶ σεῖς νὰ βρεθεῖτε κοντὰ τους.

Στὴν αἰώνια χαρὰ τοῦ παραδείσου.
